

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 45 (464)

Fredagen den 6 november 1896.

9:de årg.

Prenumerationspris pr år:	Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam kr. 5.—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje helgfri fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl. > 5.—	Allm. telef. 6147.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl. > 3.—	Prenumeration sker å alla post-	Redaktionssekr.: <i>J. Nordling.</i>	(lösnr: endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Barngarderoben > 3.—	anstalter i riket.			Utländska annons. 70 öre pr nonp-rad.

Hilda Casselli.

Biträdande föreståndarinnan vid den med Högre Lärarinneseminarium i Stockholm förenade Normalskolan för flickor, fröken Hilda Casselli, hvars bild vi här framställa, fyllde förliden lördag, den 31 oktober, sextio år.

Kvällen före denna bemärkelsedag gaf ordföranden i k. direktionen öfver Seminarium och Normalskolan, justitierådet Nils Claëson, i sitt hem en större fest till fröken Cassellis ära. Bland gästerna märktes statsrådet Gilljam, f. d. ecklesiastikministrarna Wennerberg och Hammarsköld, biskop Billing, direktionens ledamöter, åtskilliga ämbetsmän i ecklesiastikdepartementet samt Seminariets och Normalskolans lärare och lärarinnor. Efter att hafva gifvit en liffull historik af Normalskolan, därvid särskildt betonande, hurusom fröken Casselli genom sin nitiska och framgångsrika verksamhet på det kraftigaste främjat detta läroverks utveckling, öfverlämnade justitierådet Claëson åt Normalskolans föreståndarinnan den henne — som vi i föregående nummer meddelade — af k. m:t tillerkända guldmedaljen *Illis quorum meruere labores*, hvilken af husets unga dotter, f. d. normalskole-elev, fästes på fröken Cassellis bröst. Efter talet dracks hedersgästens skål i champagne.

På födelsedagen erhöll fröken Casselli af kamrater från de båda förenade läroverken en värdefull gåfva samt af forna elever en prydligt textad adress af följande lydelse:

Hilda Casselli
den 31 oktober 1896.

Af tacksamhet för ädelt föredöme i kärlek, enkelhet, omutlig rättskänsla, aldrig sviktande plikt-trohet och själfuppoffrande nit för ungdomen önska forna elever hugfästa Hilda Cassellis minne och

anhålla därför, att hon i dag måtte skänka sitt namn till en fond, hvars ändamål hon själf äger bestämma och hvartill grundplåten härmed till henne öfverlämnas.»

Adressen åtföljes af en anvisning på 2,800 kronor. Vid ankomsten till Normalskolan hälsades fröken Casselli i den flaggprydda peristylen med körsång, utförd af läroverkets elever, hvarjämte skolans rektor, doktor L. M. Wærn, å kamraters och lärjungars vägnar till den sextioåriga framförde de varmaste lyckönskningar. Efter slutade lektioner vidtog ett festligt samkväm

i seminariets solennitetssal, och under aftonens lopp uppvaktades fröken Casselli i sitt hem af ett stort antal vänner.

Föremålet för denna stortartade hyllning, fröken *Hilda Vilhelmina Josefina Casselli*, föddes den 31 oktober 1836 på Gammelbo bruk i Västmanland. Hennes föräldrar voro brukspatron Jöns Casselli och Vilhelmina Hedin. Efter att hafva åtnjutit enskild undervisning i hemmet ingick fröken Casselli vid tjugutvåars ålder som elev i den s. k. Klosterskolan i Upsala, där hon förblef i två år. För att utbilda sig i engelska språket, sedermera hennes förnämsta undervisningsämne, vistades hon därpå någon tid i England, hvarefter hon blef anställd som lärarinna vid Klosterskolan. Då dennas föreståndarinnan, fru Jane Thengberg (sedermera fru Norrby), två år därefter, 1864, öfvertog ledningen af Högre lärarinneseminarium, gjorde fröken Casselli i egenskap af lärarinna sitt inträde i den samma år upprättade Normalskolan för flickor. År 1868 utnämndes hon till föreståndarinnan vid sistnämnda läroverk, en ställning, som hon

En bok är lifvet. Inom samma band
Finns något godt med mycket lumpet bland.
Först glada sagor, teckningar ur skolen,
Så en roman, som sluts vid kullerstolen,

Se'n hushållräkningar och laga fång
Och taxor öfver lyckans markegång,
Ett stycke lögn, ur årens drömbok brutet,
Och spökelsehistorier till slutet.

Esaias Tegnér.

fortfarande innehar och i hvilken hon utfört sin största gärning.

På grund af den erkända skicklighet, hvarmed fröken Casselli skött denna inflytelserika och ansvarsfulla befattning, hafva under årens lopp andra viktiga pedagogiska värf blifvit henne anförtrödda. Hedern att vara en af de båda första kvinnor, som fått säte och stämma i en kunglig svensk komité, tillföll henne sålunda 1885, då hon jämte fru Sophie Adlersparre invaldes i den samma år upprättade Flickskoleundervisningskomitén. I det verk, kalladt »Undersökning af Sveriges högre flickskolor», som framställer resultatet af komiténs arbete, hafva de båda kvinnliga komiterade gjort en betydande insats. För närvarande ledamot af utställningskomiténs undervisningsutskott, har fröken Casselli dessutom vid flere skolmöten varit medlem af skolmötestyrelsen.

Genom att framställa de yttre dragen af fröken Hilda Cassellis verksamhet i förening med de vördnads- och tillgifvenhetsbevis hon rönt på sin högtidsdag hafva vi endast velat antyda hvad hon varit och är på uppfostrans och undervisningens område. Med den utförligare skildring af hennes lifsgärning, som ensam skulle kunna klargöra hela innebörden af denna, måste vi, med känedom om fröken Cassellis stora anspråkslöshet, för denna gång låta anstå.

Lutan.

Ballad.

”Min page, du stämmer så ofta
Till kärlek din strängalek!
Hvad känner väl du af lifvet,
Om kärlekens lycka och svek?”

Så talte den gamle fursten,
Men svennen steg fram till sin kung:
”Min härskare! Rätt du sade,
Opröfvad är jag och ung.

Och intet känner jag lifvet
Och kärlekens lycka och svek,
Men kärlekens alla stämmor
Bo i min strängalek!

Hvad andra om kärlek biftat,
Jag kväder ur sorgfritt bröst,
Och drömmens fladdraude syner
Vid lutan få ord och röst!”

Men konungens unga dotter
Hon log så oskyldigt glad:
”Sjung mera om dina drömmar,”
Med smekande röst hon bad.

Och svennen sjöng, tills månen
Kann röd öfver sfogarnes frans,
Och inne i riddarsalen
Där tändes facflor till dans.

”Min page, hvarför står du så ensam?
Kom med mig i ljuset fram!
Mig lyster med dig att dansa!
Tids nog blir man allbarsam!”

Det var prinsessan, som talte;
Hon tog honom med till dans.
Det låg som ett skimmer af oskuld
I ögonens djupa glans.

Och allt från den stunden svennen
Förföljdes af hennes blick;
Han såg hennes ögon stråla
Emot sig, hvarst än han gick.

De lyste honom som facflor
Bort till hans svala bädd,
Han drömde om dem om natten
Och vaknade och var rädd — — —

Men fruktan smalt hän i lycka,
När sommarens solsken kom,
Och svennen sjöng för prinsessan
I lunden dagarne om.

Han sjöng om den kärlek, som tänder,
Som bränner lift eld och förtär;
Han sjöng om den kärlek, som värmer,
Som stårfer, lyfter och bär . . .

Så satt han en afton vid lutan,
Och parken blef sval och skum,
Men ännu till strängarnes flagan
Prinsessan lyssnade stum.

Då lät hon med ens helt safta
Sin smala, snöhvita hand
Lätt som ett blomblad falla
På strängarnes tvinnade band.

”Min page,” hon talade långsamt,
”Den kärlek, du sjunger om,
Du själf har tändt i mitt sinne;
Jag var ett barn, då du kom.

Men lifvet inom mig vaknat!
Din stämma mitt hjärta band!
Jag bars af din lutas toner
Till lyckans och kärlekens land!”

Du själf med din sång har danat
Min kärleks nyväkta värld. — — —
Min tro och mitt unga hjärta
Jag ger dig till återgård!”

Men svennen föll ned och kysste
Prinsessans pärlsydda sko:
”Min drottning, här, utan eder,
Jag svär dig mitt hjärtas trol!

Jag känner ditt varma väsen,
Din ande är ljuslig och rif!
Och stark är min unga kärlek!
Jag älskar dig som musif!

Du är den kostliga luta,
Jag längtar att spela på!
Ur dig vill jag locka toner,
Som endast jag kan förstå!”

Prinsessan undrande lyddes
Till ord, som hon knappt förstod,
Men öfver sfogarnes toppar
Stod månen, röd som blod. — — —

* * *

Då kom en ädling till slottet
Med konungslig hållning och skick,
Med fagra ord på sin tunga
Och eld i sin dunfla blick.

Prinsessan rodmande lyddes
Till talets och stämmans smek,
Men stum vid sin strängade luta
Satt svennen, dystert och blek.

Och säfert, som natten nalkas,
Sin lyckas solljus han såg
Med blefnande strålar sjunka
Tid mot förintelsens våg.

Hon vänte hvar dag till drottning,
Han sjönk till en fattig sven.
Och i hennes ögon han läste:
”Vi mötas aldrig igen!”

* * *

Då talade fungen i salen:
”I kväll vi smycke till fest!
Vår dotters trolofsning vi fire
Med riddarn, vår höge gäst!”

Min page, dig vill jag som fordom
I afton vid lutan se!
Du sjunge oss visor om kärlek
Och locke oss gråta och le!”

Men svennen svarade stilla:
”Min konung, fåfängt du ber!
I kväll månne andra sjunga!
Jag har inga visor mer!”

Han grep om sin guldprydda luta
Och satte den hårdt mot knät, — —
Det sprang som ett skrif öfver strängarne, —
Det brast, det buktade trä’t!

”Min konung! Tu känner jag lifvet
Och kärlekens lycka och svek!
Förbi äro mina drömmar;
Förstummad min strängalek!

Hvad andra om kärlek biftat,
Det kvad jag ur sorgfritt bröst!
Min kung, för min egen smärta
Finns hvarken ord eller tröst!”

Ellen Lundberg,
f. Nyhlam.

”Att be om pengar...”

Några synpunkter af en gift man.*

Om en hustru känner sig förtryckt, sårad och kränkt, därför att hon för att kunna tillgodose t. o. m. de mest anspråkslösa

* Som våra läsarinna till en del skola finna, häfdar författaren af denna uppsats en åsikt

personliga behof ser sig nödsakad att mer eller mindre förödmjuka sig inför »husets herre», så måste någonting i förhållandet mellan man och hustru ombildas till det bättre. Men jag vågar starkt betvifla, att detta skulle kunna ske genom någonting, teoretiskt sedt, så krasst och vidrigt som att hustruns arbete i hemmet skulle värderas i klingande mynt och hon undfå detta som sin lön, hvaröfver hon ägde fritt förfoga. Hvad som ger en hustrus arbete värde öfver en vanlig hushållerskas är väl den kärlek, hvori och hvarför arbetet utföres, och man borde väl icke behöfva säga till kvinnor, att kärleksverk icke kunna värderas i penningar. En aflönad hustru! Jag törs icke tänka tanken ut, hvarst detta leder.

»Hustrun äger icke den ringaste summa, öfver hvilken hon fritt kan förfoga,» heter det. Hvad menas då med detta »fria förfogande»? Om därmed förstås, att hustrun bör hafva ett årligt penningebelopp, som hon får använda utan någon hänsyn till den öfriga familjen; om det skall vara så, att hustruns »lön» aldrig får användas till annat än hennes personliga behof och sålunda vara lika skild från husets öfriga afärer som en utbetald piglön; om hustrun vid oförutsedda rubbningar i den uppgjorda hushållsstaten skall äga rätt att tänka: »Min man får skaffa penningar till dessa utgifter hvar han behagar, men mina pengar använder jag som förr,» då frågas: äger mannen någon summa, öfver hvilken han så där »fritt» kan förfoga? Och om det icke skall vara så, om hustrun äger rätt att använda penningarna endast då hon vet, att de öfriga familjemedlemmarna icke behöfva försaka något af det, som är beräknadt till deras utgifter, då kan jag ej se annat, än att hela lönetillställningen blir ett nonsens. Hon måste äfven nu rådgöra med sin man, lika väl som han bör rådgöra med henne om sina utgifter, och är mannen gnatig och »orättvis», så blir han icke bättre, därför att hon på förhand har penningarna i sin ficka.

Hvad äger nu min stackars hustru, hvilken inte har »ett öre, som hon kan kalla sitt»? Hon äger först och främst sitt hem! Hvarenda sak, som finnes härinne är hennes. Då hon går här och ordnar småsaker och tafior och sköter om blommorna, så är det alltsammans hennes; hennes verk är den hemtrefnad man genast känner, då man kommer inom dörren, hennes är det solljus, som äfven under mulna dagar strålar inom dessa väggar. Och barnen, för hvilka hon sträfvar, och som framkalla leendet på hennes läppar, de äro också hennes. Ja, till och med den där svåre förtryckaren, som af kvinnosakskvinnorna så ironiskt plägar kallas »husets herre», till och med han är hennes egendom. Men när »herr'n» kommer hem och midt för näsan på all frihets- och själfständighetssträfvan, ja, midt för näsan på fräsande stekgrytor och kokande kaffepannor (hvilket vill mycket mod till) tar sin hustru i sitt knä, då rår han om henne, och då rår han också om allt det andra, både stolar och bord, ja, till och med »mina» gardiner och »mina» mattor, som han så gruffigt förstör med sin cigarr-

motsatt den, för hvilken flere röster — och nu senast fru Ellen Bergström — förut så varmt tagit till orda. »En gift mans» välskrifna inlägg förtjänar emellertid att beaktas och torde möjligen kunna gifva uppslag till vidare meningsutbyte i den viktiga frågan.

Red.

rökning. Allt är hans, och allt är hennes, så ock de penningar, som finnas i huset, äfven om mannen har den dumma vanan att läsa in dem och bära nyckeln på sig.

Allt är hans, och allt är hennes! Jag vågar påstå, att äfven den mest gnatige man i grunden erkänner detta, om han eljes är i alla afseenden normal. Men där två ofullkomliga människor gemensamt skola förvalta ett anförtrodt pund, där kan det nog komma till meningsskiljaktighet, och konsten är just att kunna förena de skilda meningarna utan misshällighet. Icke sker detta genom ett tudelande af det, som skall vara gemensamt, ty detta skulle i och för sig kunna söndra lika mycket som nålpenningfrågan i sitt nuvarande läge. Om hustrun vill ha sina klädpenningar för sig, hvarför icke utsträcka detta »sitt för sig» till alla områden inom samlifvet? Hvarför icke säga: Jag aktar mina saker bättre än du, jag vill därför ha den här stolen för min räkning, och det här bordet och det här skåpet. Jag äter mindre än du, jag vill därför ha så mycket penningar i ersättning, som din mat kostar mera än min o. s. v.?

Nej, de nu åsyftade missförhållandena kunna hjälpas endast därigenom, att både man och hustru alltmer lära sig inse, att de verkligen äro ett. Jag ville gå så långt, att jag påstår, att vid äktenskapets ingående har begreppet »personliga behof» för dem upphört att finnas till. Om genom den enes försumlighet eller slöseri ekonomin kommer på obestånd, få båda lida; om hemmet vanvårdas, få båda känna vantrefnaden, om den ena parten är slarfvigt klädd, är det bådads skam.

Idealet vore, att alla familjemedlemmarna handlade liksom drifna af en gemensam vilja, icke någon enskild medlems, utan så att säga den gemensamma familjevilljan. Men därhän kommer man icke genom ett enda steg. Innan man lärt sig, att man måste pruta af på sina önskningsar som enskild person, att man måste ta hänsyn äfven till andras mening, uppstå många svårigheter.

Huru skall nu denna penningfråga ordnas? Enligt mitt förmenande sålunda: Innan vare sig mannen eller hustrun gör någon i förhållande till deras inkomster afsevärd utgift, böra de i vänlighet rådgöra med hvarandra om behofvet, tillgångarna och lämpligaste sättet att anskaffa det önskade o. s. v. Om då den ena parten skulle anse utgiften onödig, bör icke detta ensamt för sig vara afgörande skäl emot. Hvad den ena parten finner nöje i bör motparten icke utan vidare förkasta, utan detta först då äfven andra skäl tala däremot.

Sedan enighet uppnåtts, böra de penningar, som äro afsedda för hushållets utgifter, finnas för båda parterna tillgängliga, så att icke den ena behöfver be om penningar, utan kan taga det behöfliga.

Den där rådplågningen kommer nog att i många fall åstadkomma misstämning, men den är icke dess mindre nödvändig. Och, låtom oss komma öfverens därom, att lika ofta som tvisten härleder sig från mannens gnatighet och egoism, lika ofta ligger orsaken i hustruns oförmåga att rätta sina önskningsar efter de för handen varande omständigheterna. Det finns dock kvinnor, som äro förståndiga och tänka allt för mycket på sina kläder och på detta »att vara med».

Jag finner alltså förslaget, att hustrun

skall få en bestämd årlig summa såsom ersättning för sitt arbete, teoretiskt sedt motbjudande och härledande af bristande gemensamhetskänsla hos både man och hustru och anser, att det icke annat än undantagsvis kan leda till det åsyftade målet, hvilket uppnås endast genom denna känslas fullkommande.

Böcker och öden.

Hur behandlar du männe lånade böcker? Det är verkligen en samvetsfråga, som ställes till dig, eho du än är. Egentligen är frågan så enkel, att där icke borde kunna gifvas mer än ett svar: »Jag läser dem och sedan skickar jag dem tillbaka till ägaren.» Svaret är logiskt riktigt, mot detsamma skulle ej den skarpaste jurist kunna uttala något jäf. Skada blott, att praktiken härvidlag så himmelsvidt skiljer sig från teorien. Gå till ditt bokskåp eller dina bokhyllor, och du skall kanske själf blifva förvånad öfver att där finna en och annan bok, försedd med namn eller initialer, som hvarken tillkomma dig eller dina närmaste. Hur länge den stått där, skall du måhända ej alls kunna säga.

Men icke alla lånta böcker äro försedda med namn, och då blir det än kvistigare att taga reda på ägaren. Hur mången har ej den ålskvärda *ovanan* att icke nöja sig med att endast läsa den lånade boken själf. Det kommer en god vän upp och samtalet föres på litteraturområdet. — »Apropos har du läst E-s nya roman?» — »Nej,» säger vännen »men jag skulle gränslöst gärna vilja läsa den — men den är så dyr!» — »Kära du — jag har den — ja, det vill säga — den är visserligen inte min egen — men jag tror nog att du kunde få låna den, men med ett villkor — du skall skynda dig att läsa ut den, så jag kan få skicka igen den.» Vännen lofvar — och boken är ute i sväng.

Den nya låntagarinnan har en bror, som får se boken. »Jaså, E-s nya roman! Hvar har du fått tag i den? En af mina kamrater frågade just nyligen, om vi ej hade den. Du har ju ännu inte läst ut den boken jag gaf dig i julklapp — min kamrat kan under tiden gärna få läsa denna, han slukar böcker som en haj slukar negrer. Adjö med dig, — jag tar boken till Kalle.» — »Nej, nej, hör du — boken är inte min och jag har lofvat skicka igen den så snart som möjligt.» — »Prat — om 3—4 dagar är den här igen.» Ynglingen marscherar åstad, glad i hågen, till Kalle och knacker på hans dörr. Den öppnas — men »herr Kalle» är på gymnastiken och kommer ej hem förrän senare, heter det. »Jaså — var så god lägg denna bok på hans skrifbord, så ser han den, när han kommer hem.» Under tiden kommer Kalles högst egna mamma in i sonens rum och får sikte på boken. Dess eleganta utstyrsel tilldrager sig hennes vaksamma ögas uppmärksamhet. Hvad är detta för en bok? Har min sann alls ingen likhet med vare sig grammatika eller algebra. Hon tittar i den — intet namn finns där — tyvärr intet alls. »Bäst att jag tar den fina boken i mitt förvar — Kalle som far så illa med böcker! Pojkar behöfva för resten inte läsa romaner — så här midt i terminen allra minst!» Mamma är ett praktiskt fruntimmer — det märker man på resonnet — hon tager boken in till sig. Jungfrun är glömsk — hon omtalar aldrig för »herr Kalle», att hans vän sökt honom — än mindre att han lämnat bud om en bok.

Nu fogar händelsen sig så, att ett bref anländer som kallar modren till hufvudstaden, där hennes far blifvit sjuk. Hon packar i hast sina effekter, ger nödiga ordres för hemmet och tänker afresa följande morgon. Hon påminner sig i sista stund, att det blir så långsamt sitta hela dagen ensam på tåget, hon måste hafva någon lektyr. »Så dumt, nu har jag stängt mitt bokskåp och gömt in nycklarna — åh, jag kan ju taga den där boken, som låg inne hos Kalle. Jag kommer ju snart hem igen, och då skall jag taga reda på hvems den är.» — E-s nya roman stoppas utan minsta betänkande i resväskan. Uppehållet i hufvudstaden blir långvarigt, stackars pappa kan ej bli fri från sin gikt. — Det är synd att boken skall ligga där till ingen nytta, den lånas ut och är ej utläst, när den goda fru X skall fara tillbaka. Låntagarinnan yttrar:

»Kära du, jag skall skicka den på posten så fort jag hunnit med den — så vänligt att du lånade mig den, du har den snart igen.» *Snart*; ja — den goda hufvudstadsdamen gjorde sig inte vidare brådt med den saken — hon hade många, många vänner. Slutet? Det öfverlämnar jag åt mina läsare att gissa själfva!

Ett annat exempel:

En ung flicka skall resa till G. för att studera, men på sina fristunder vill hon gärna läsa litet lättare lektyr, hon lånar af en »tant» en hel del böcker, som sedan placeras i en garderob i hemmet, där hon är inackorderad. Där finnes emellertid en jungfru, som med förkärlek idkar romanläsning om nätterna. Det var så rysligt stiliga och roliga böcker, de där, så hon lånade dem till Pettersons Karolina, som städar hos bankkamrerns om lördagarna. Henne känner förresten hela kvarteret, för hon är så duktig — etc., etc. Rätta ägarinnan hade nöjet få veta åtskilligt mer om Karolina Petterson — men alls inte något mer besked om böckerna. Hon åter såg dem aldrig, ej ens i drömmen.

En ung fru fick låna en alldeles ny bok af en väninna; den återkom verkligen — efter tämligen lång tid — men ehuru inte »blodig», såg den ut som om den varit med i trettioåra kriget. Frun bad om ursäkt — det gjorde hon verkligen — men hon rodnade inte, och det kunde vid detta tillfälle ej varit ur vägen! Bad om ursäkt, för den var »lite solkig» — men det fattades bestämdt inte mer än 6, högst 8 blad i den, och då var ju ingen skada skedd. — Denna fru var *stark i konsten att låna*, men hos den väninnan fick hon inte flere böcker.

Fröken B. lånar ofta, mycket välvilligt, ut böcker till sin väninna, fröken G., men det skulle hon ej göra, ty hon har alltid mycket krångel innan hon, i bästa fall händelsevis, kan återfå dem. Tio å tolf gånger säger hon muntligen till om att få igen gem. Vänner slår döförat till. Fem å sex gånger skrifer hon små vänliga billett-doux — ordalagen variera, temat är detsamma. Böckerna komma ej. Fyra gånger har ägarinnans jungfru varit på ort och ställe för att hämta dem, femte gången lyckas det. »Men säg till fröken, att hon lånar mig några andra i stället.» Jungfruns »fröken» är en mycket godmodig person och samma tragedi upprepas år efter år!

Kanske de uppräknade exemplen nu äro nog — och vi sluta med att tillägga, att vi skulle vara glada om dessa små »samvetsknackningar» kunde ruska upp något sjukt samvete, vare sig det nu gäller böcker, paraplyer, pengar eller andra saker. Ja, gå fram till ditt bokskåp och se *grundligt* efter, om alla de böcker där stå *äro dina egna!* Det beder vänligen
Pax.

Esaias Tegnér's maka.

Några minnesblad, hopplockade för Idun af
Birger Schöldström.

Det var vid den vackra, af björkskogar kantade Rämssjön, belägen i Filipstads bergslags, nära gränsen mot Dalarna, som den store skald, hvars minne i dessa dagar återupplifvats i vårt fosterland, första gången såg sitt lifs blifvande ledsagerska.

Den unge Esaias' vistelse på den Myhrmanska bruksegendomen Råmen är närmare skildrad uti Böttigers i klassisk skönhet ännu oupphunnna mästerverk: lefnadsteckningen öfver Tegnér. Själf har skalden uppdragit bilder från dessa da'r, »då morgonens dagg låg på lifvet kvar»:

Jag minns en tid, fast det är längese'n,
då lifvets vårdag för oss bägge sken
vid Rämssjöns gröna strand, där idog hammar
slog takt till glädjen mellan björkens stammar.

Vistelsen vid Råmen hade börjat redan under Esaias' barnaår, och han återvände därifrån till sin moder och för att beredas till sin första nattvardsgång. Emellertid kom han snart tillbaka till den Myhrmanska familjkretsen. Nu hade den ungdomliga ysterheten hos honom vikit för allvar

Anna Myhrman

och en okuflig läslust. Både dagens och nattens timmar funno ynglingen lutad öfver en bok, än någon af de gamla nordiska hjältesagorna, än Homér,

ej halft förstådd, men älskad desto mer.

»Ljusen, som den ordentliga husmodern för dagen lämnade ut, ville på hans rum aldrig förslå,» berättar Böttiger i ofvan nämnda lefnadsteckning. »Ljus var det bästa man kunde gifva honom och *ljus* hans enstafviga svar, när han tillfrågades, hvarmed man kunde bereda honom något särskildt nöje. Den af hans lärjungars systirar, som i detta fall ofta visste att hjälpa honom ur förlägenheten, vann också mer och mer hans tacksamma hjärta.»

Den tärna, hvilken sålunda i ordets fullaste mening lyste sig in i det sjuttonåriga skaldehjärtat, var den då fjortonårige *Anna Maria Myhrman*. Då Esaias lämnade Råmens björklundar för att vid det sydsvenska universitetet grundlägga sitt rykte och sin lefnadsställning, medföljde främst bland hans bästa tankar och förhoppningar hennes väna bild.

Och äfven *hans* bild stod i blyg förhoppnings dagar för den unga flickan, hvilken nu gått in i sin knoppande lefnadsvår och som från sina tankars föremål fick dessa skalkaktiga verser:

Ljuf och mild och skön som dagen,
njut er glada ungdomsvår,
som vid edra sjutton år
följer glädjen och behagen.

Än bekymmerslös och glad,
lik en dans, er dag försvinner,
öfverallt ni nöjet finner,
till och med i Filipstad.

Utvecklingen af de båda ungas kärlek till hvarandra kan eftervärlden följa i den å Lunds bibliotek förvarade brefväxlingen mellan Esaias Tegnér och hans äldre broder Elof. Här må ur dessa bref några utdrag meddelas.

Redan i maj 1799 skrifer den då sjuttonårige Esaias från Råmen till brodern:

» — — — Du kan aldrig föreställa dig

hvilken god och älskvärd människa den fru Myhrman är. Jag umgås med henne alldeles som med en mor, hvilket jag äfven kallar henne, då ingen mer hör det. Du skrattar kanske, om jag gjorde dig förtroendet af min passion för hennes yngsta dotter. Den är dock mera stark än jag förmodat. Hon söker äfven att underhålla den och ville gärna, att jag kunde få hennes A. M., och har utsatt en tid om åtta år, hvarpå jag kunde bereda mig; men utsikten för min framtid är så mörk och så aflägsen, att jag väl ej kan hoppas mycket; men jag vill dock ej öfverge hoppet.»

Två år senare var det Elofs tur att vistas å Råmen som informator, och han skrifer då den 5 maj 1801 till Esse:

»A. M. (Anna Maria) och jag umgås med ett slags förtrolighet. Det är en hygglig, kvick och älskvärd flicka.»

Och kort därefter samma år heter det:

»Men jag gör dig väl, bäste Esse, en allt för stor orättvisa, om jag längre dröjer att nämna något om Y. (Anna). Nå väl då, jag har lyckligt uträttat min kommission. Efter någon liten förberedelse lämnade jag henne ditt bref. Hon ville för ett ögonblick ej mottaga det, efter jag, som hon sade, skrifer det blott för att narra henne. Emellertid rodnade hon starkt och äfven bleknade. Ögat visade förvirring och blygsamhet. Hon tog episteln och sprang upp på sin kammare. Om någon stund fann jag henne gå till trädgården. Jag gick efter. Hon sökte undvika mig. Jag ensivades. Hon hade gråtit; hela ansiktet var sig olik. Hon grät ännu. Jag beklagade, att jag emot min vilja var en slags orsak till hennes oro och förtrytelse. Hon försäkrade, att hon ej vore ond eller stött; hon vore endast rörd. »Det är ej så godt för en så ung flicka som jag att emottaga ett sådant bref.» Hon grät åter. Jag ville tala. »Lämna mig blott ensam.» Jag gick innerligen nöjd med hvad jag sett. Ännu samma afton visade hon brefvet för sin mamma. Dagen därpå var hon munter och förtrolig efter vanligheten eller rättare, litet mer än vanligt. Hon berömde mycket brevet; sade, att det innehöll vers och så mycket, så mycket smicker och artigheter. Hon tillade: »Denna gången skall jag visst svara, ty det är min skyldighet; men jag tror ej, det skulle vara nyttigt för oss någöndera, att vi vidare fortsätta vår påbörjade korrespondens.» Jag försäkrade, att du ej ens vågat önska, mindre hoppas en sådan lycka. Emellertid är jag ganska säker, att hennes hjärta och tal åtminstone denna gång voro i stridighet med hvarandra. Efter hvad jag redan nämnt, kan du ej miss-tänka, att du för henne skulle vara likgiltig. Ett ännu tydligare bevis läser medföljande bref innehålla. Det må vara än så förbehållsamt det vill: dess öfversändande är ändå en säker pant på hennes tillgifvenhet. Hon har ålagt mig, strängt ålagt mig att på det högsta anmoda dig att icke nämna ett halft ord härom för någon dödlig. Jag behöfver endast, därom är jag säker, hafva nämnt detta, för att vara öfvertygad om din tystlåtenhet. Y. är verkligen en bra älskvärd flicka. Munter, lifig, känslöfull, förtrolig, utan nycker eller pretentioner, skall hon visst göra sin tillkommande man rätt lycklig. Hon är ej vacker, men hygglig är hon i bra hög grad. För läsning har hon mycken smak, som flicka nämligen, och i synnerhet är hon road af vers. Att

hon är nöjd att få svar på sitt bref, tycker jag är så godt som apodictice bevisadt. — Det vore icke omöjligt, att du om sex à sju år blefve vice bibliotekarie med lön. Sextio tunnor korn göra oftast tvåhundra-femtio rdr cirka. Med lektioner kunde du utan svårighet förtjäna etthundrafemtio till och med tvåhundra rdr. Blefve du där-jemte notarius i filosofiska fakulteten, hade du därigenom femtio rdr i lön och visst tjugufem i sportler. På sådant sätt kunde du bringa dina årliga inkomster till inemot femhundra rdr. Med den summan lefver mången gift, till och med rätt bra. Du vet, att jag just ej är synnerligen för luftförslager, men då jag tänker härpå, finner jag din spekulation ej så orimlig. Om Y. är dig tillgifven, och det tror jag hon är tämligen starkt, skulle hon ännu kunna gärna vänta i åtta år. Ni vore ändå äfven vid den tiden bägge unga.»

Det är med egendomliga känslor man läser dessa broderliga reflektioner, från en tid, då en akademisk lärare som familjefader kunde lefva på »inemot femhundra rdrs» årlig inkomst, och det »till och med rätt bra!»

Den 30 juni 1802 skrifver Elof:

»— — Hvad för öfrigt Y:s tänkesätt för dig angår, tyckas de mig vara fördelaktiga. Ännu beständigt berömmar hon dina kvicka bref, skrifver ditt namn på papperslappar, talar ofta om dig, med mera.»

Lagerkransen hade samma år satts på den unge magisterns hjässa. Modern mottog hans första besök i hembygden, men från henne ilade han till Rämens, där ett sextonårigt hjärta klappade honom till mötes.

Det var en augustiafton 1802 som Esaias Tegnér och Anna Myhrman växlade sina trohetslöften vid den sten, hvilken ännu synes vid den till Rämens bruk ledande vägen, och å hvilken sten inristats bokstäfverna E. T. och A. M.

Fyra år därefter, eller den 22 augusti 1806, böjde det unga brudparet knä vid altaret i Rämens kyrka och mottog välsignelsen. Brudens lockar voro — då en från närmaste stad beställd myrten ej hunnit framkomma — smyckade af lingonris från hembygdens skog.

Esaias Tegnér's förening med den brud, han redan som sjutton års yngling valde, blef på det hela taget lycklig. Visserligen finnes det ingen oblandad lycka här i denna ofullkomlighetens och de växlande ödenas och växlande känslornas värld, och ett äkten-skap som räcker i fyrtio år bjuder vanligtvis ej endast på sol och värme. Det är nu mer en känd sak, att Tegnér icke var en mönstergill make, helst på äldre dagar. Han var en man med starka lidelser, och han var allt för ärlig och äfven i sina förvillelser redlig att kunna hyckla. Hvad del hustrun, med sitt mer prosaiskt nyktra lynne, möjligen kunde hafva i de häftiga scener, som särskildt på 1820-talet en eller annan gång lära uppstått mellan makarna, ligger mindre öppet för eftervärlden. Emelertid försäkras man från trovärdigaste håll, att de gamla skvallerhistorier, hvilka under senaste årtiondet från ett visst håll utom Sverige framdragits, äro dels *alldes falska*, dels snedvridna och öfverdrifna.

Och angående de dikter, Tegnér skrifvit till andra kvinnor än sin maka, torde utom allt tvifvel om de allra flesta — dock ej *alla* — bland dem gälla hvad i förra numret af Idun en insändarinna på »Svar»-afdel-

ningen mycket riktigt påpekar, nämligen att de ej få anses för annat än poetiska uttryck af det intryck ett eller annat sammanträffande med »föremålet» gjort på skalden samt således blott gälla för exempel på, huru man versifierade artigheter på den tiden.

Huru som helst — då den store skalden genomgått lidelsens eld och vansinnets natt samt bidade förlossningens stund, var *hon*, den vid dödsbädden vakande, åter hans allt, hon var åter den brud, hans hjärta valt och funnit bland Rämens björkar, och *hennes* blickar voro de sista som följde honom, när

»af norrskens strimmor
han lystes hem till evig ungdoms strand.»

I sju år öfverlefde Anna Tegnér sin make. Hon hade just en högsommardag i Lund öfververit aftäckandet af hans staty och från »Föreningens» fönster sett, huru, under kanonernas dån, klockornas klang och folkets jubel, täckelset föll och

»med ens ur bronzen trädde dragen
af solens sångare i solens glans.»

när hon, under ett besök hos sin dotter, öfverstinnan friherrinnan Rappe, hastigt afled i Kellstorp, strax utanför Helsingborg. Det var den 18 augusti 1853 och hon hade i det närmaste uppnatt 68 års ålder.

Vid hennes jordfästning i Helsingborgs kyrka talade denna stads dåvarande kyrkoherde, den fräjdade Pehr Wieselgren, och vittnade bland annat:

Säg du hans hus, det länge tarfligt enkla, fullt af behag, där hvarje veck var skönt i draperit af flit och dygd och kärlek! Hvems var förtjänsten, om ej ädla husfruns? Säg du den *milda* i triumfers vimmel, säg du den *tåliga* i pröfningsstunden, hvad skedde? Allt var lugn och allt var jämn-vikt.

Det var dock ej den känslolösa lugn, ej tanklöshetens vanmakt. Nej, ett hjärta, som kände djupt, en blick, som vidsträckt såg, ej kunde brista skaldens brud och maka. — Hon varit i sin hemort, hvar den fanns, ett fattigdomens stöd, en sorgens ljusglint, en föresyn i hvarje husmors dygd, och grundfast i den tron, att tron allena, den kristeliga, föder lifvets kraft och dödens frid.

På Vexjö kyrkogård hvilat hennes stoft, bredvid makens.

Själpålagda bördor.

När jag satt i mitt lilla rum med brasa i kakelugnen och en packe skrifböcker framför mig, knackade det på dörren. Det var fröken Mörk som kom. Hon var alltid välkommen till mig, ty oaktadt olikheten i ålder sympatiserade vi riktigt med hvarandra. Hon tog af kappan, som blifvit fuktig af den täta dimman och strök varligt sitt slätkammade, gråsprängda hår, som genom dimman fått lust att helt kokett krusa sig.

Jag satte fram två stolar till brasan, och så satte vi oss nära intill hvarandra, belåtna med hvarandra och hela världen — inte vårt eget jag ens undantaget. Eldskenet föll rödt och flammande öfver min väns litet böjda gestalt och bröt sig lekande i hennes lifliga mörkblåa ögon, hvilka alldes inte tycktes höra ihop med håret och det andra. Och så pratade vi.

»Ja, kära du, hvad det pratas mycket hit och dit i världen,» sade fröken Mörk plötsligt, just under det vi som bäst voro

i färd med nordpolsfararne, italienske kronprinsens förlofning och nykterhetsfrågan.

Då jag nickade instämmande, fortfor hon: »Tänk bara, hvad det talas om *plikt* och *plikttröhet*. Och sådana begrepp därom, du! Såsom t. ex. min vän, fru Andergren, du vet. Det är ju ett så arbetsamt och praktigt fruntimmer som någon, och man kunde väl tycka, att hon borde förstå, hvad lifvet fordrar af oss. Jag skall relatera litet af vårt samtal härom dagen, då hon kom in till mig i förbifarten, då hon varit ute några ärenden på förmiddagen. Det kan kanske vara nyttigt för dig att också tänka litet på hithörande.»

»Ja, tack, det tror jag nog,» svarade jag.

»Ja, då berättar jag! Jo, då hon kom in såg hon blek och trött ut. Mager har hon alltid varit, som du vet.

»Åh, kära du,» pustade hon, »åh, hvad jag är trött! Och hvad ditt rum är trefligt,» fortsatte hon, under det att hon tungt sjönk ned i en bekväm länstol.

Innan jag hann svara, fortsatte hon åter: »O, kära du, du kan aldrig tro, hvad jag är klen. Fem satsar järnpiller har jag tagit in efter hvarandra, och det hjälper inte det minsta. Och *läkare*, söta du, det är då aldrig någonting. Jag har nu på kort tid varit hos fem, och allesamman sjunga samma visa: frisk luft, järn och hög diet.» Då frågade jag, om hon förde hög diet. »Kära du — äggen kosta 2:50! Kan du tro, att vårt stora hushåll kan lefva på det sättet? Att inte *jag* som husmor vill förbehålla mig det bästa, då inte 'de mina' kunna få det — det vet du nog, att jag är för plikttrögen till!»

»Ger du 'de dina' järnpiller också,» frågade jag då, spetsigt nog. »Nej, så du skämtar,» fick jag till svar, »det vilja de nog slippa, minsann.» »Men de kosta pengar i alla fall, dina järnsatser,» tyckte jag. »Ja, det kan vara. Men ingen skall kunna stiga fram och säga, att jag som husmor inte gjort min plikt,» svarade hon med en energi, som anstätt en bättre sak.

Jag fick också en blick, som betog mig lusten att fortsätta.

För att komma ifrån det farliga ämnet, sade jag efter en liten paus: »Nu kan du likväl vara glad, som har din Anna så stor, att hon kan hjälpa dig med litet af hvarje i hushållet.»

»Ja, det kan väl så tyckas, men den har nog rätt som sa': små barn — små bekymmer, stora barn — stora bekymmer,» svarade hon mig då med bekymrad min och ögonen mot taket. Jag kunde just ingenting invända häremot.

Då fortsatte hon och talade om, att hon suttit uppe halfva nätterna och sytt broderier till en nationaldräkt till Anna, tills hon inte visste till sig för trötthet.

Anna hade nämligen blifvit invald i sällskapet »X. Y.» och skulle vara med på en fest där. Jag vågade då säga, att flickan kunde ha sytt dem själf, men nu råkade hennes mor i eld och låga.

»Nej, så du pratar! För det första är hon inte van att brodera, och för det andra var hon ute och hjälpte till att anskaffa och anordna dekorationer — flaggor och hvad det var för skräp.»

»Kunde hon då inte ha haft enklare dräkt, hellre än att du skulle öfveranstränga dig?» kom jag åter på tvären.

»Ja, du säger så, du! Det hörs minsann, att du inga barn har! Att bli vald in i

det sällskapet, skall jag säga, står inte till buds för hvem som helst. Du vet ju också, att hon lyckats bli bekant med flera fina flickor, och då måste tösen förstås vara klädd som folk, så att de inte känna sig generade. Och har hon så fått dyrbara dräkter, så måste hon ju också få tillfälle att begagna dem — det inser du nog. Så någon hjälp i hushållet är inte att påräkna, fast jag nog var så dum och gjorde det, då hon ännu gick i skolan. Så får jag väl streta och göra min plikt — mera kan man inte göra.»

Jag funderade just på ett lämpligt sätt att föra mitt bättre vetande till torgs, då vi genom de öppna dörrarna sågo min värdinna lägga en snövit duk på matbordet och ordna vackert porslin och snyggt silfver. Midt på bordet stod en vacker bladväxt, och det hela såg trefligt och inbjudande ut. Fru Andergren iakttog det noga.

»Så fint i hvardagslag! Jag tänker på vår servis där hemma, den är både spräckt och annat — men det får gå. Anna behöver vara ute litet och de stora gossarne också, och så få vi ta' det hemma som vi kan. Ja, du, sådana plikter får man, när man blir mor och husmor, men det kan väl du knappt sätta dig in i!»

Därmed gick hon, utan att jag fått säga, hvad jag tänkte.»

Fröken Mörk tystnade och såg tankfull in i glöden. Jag satt också tyst och tänkte på, huru människor gå suckande öfver själfpålagna bördor och tro, att nödvändigheten kröker deras rygg.

»Det gör mig innerligt ondt om fru Andergren. Det tycks ju vara den enklaste sak i världen, att hon skulle hålla ordentlig kost och trefligt i hemmet och så göra medicin, öfveransträngning och extra utgifter för ungherrskapet öfverflödiga. De blefvo bestämdt nöjdare därmed allihop,» sade fröken Mörk till sist, under det hon sakta strök min hand.

»Men det vore kanske inte så fint, det,» tillade hon skälmskt.

Nu var brasan i kakelugnen slut.

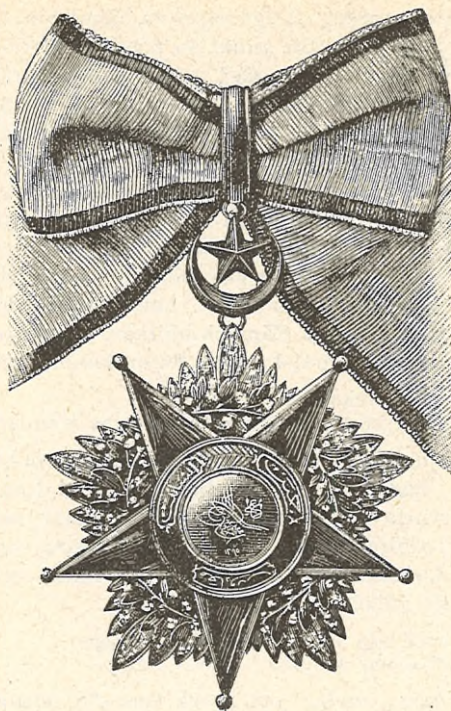
Jenny Hallin.

En svenska, dekorerad i Turkiet.

Våra tidningar ha nyligen innehållit berättelsen om det behjertade och för det svenska fosterlandet hedrande uppträdande, som vår vice konsul i Konstantinopel herr C. G. Fredholm iakttagit under de där rådande oroligheterna och upprörande förföljelserna mot de kristna armeniernas. Nu kommer budskapet, att hr F. till och med från det barbariska landets egen regering erhållit ett officiellt erkännande för sitt vackra mannamod, i det sultanen tilldelat honom Osmanieordens andra klass. Samtidigt har emellertid äfven hans maka, fru Fredholm, ihågkommit med en ordensutmärkelse, nämligen Chéfatkatorden i briljanter, en utnämning som säges ha »väckt stort uppseende». Det är ej heller dagligdags, som kvinnor dekorerar, och helt visst torde vederbörande därvid haft skäl att hålla före, det makans del i mannens förtjänster varit värd denna ovanliga utmärkelse.

Det är den nu regerande sultanen, som varit nog tidsnlig och chevaleresk att instifta orden Chéfatkat, hvilken utdelas endast till damer. Den har redan förut tilldelats fyra svenskor, nämligen grefvinnan Elisabeth Hochschild, friherrinnan Antoinette Ribbing, drottningens numera afidna hoffröken Märtha Ekeström samt vår ministers i Konstantinopel gemål fru Louise Reuter-skiöld.

Vi ha trots, att det skulle, som ett pikant å propos, intressera våra läsarinor att se en afbildning af denna orden för damer, som en af

de svenska bärarinnorna godhetsfullt satt oss i tillfälle taga.

Den vackra dekorationen bäres i hvit, vatt-rad sidenrosett med gröna och röda kanter. Det innersta runda fältet är af guld, ramen omkring af guld och grön emalj; stjärnans fem uddar äro emaljerade i rött med gyllene kanter, den strålande stjärnsolen där bakom är rikt inlagd med briljanter och ametister; halfmånen och stjärnan, som förena rosetten och dekorationen, äro emaljerade i rött.

Ur notisboken.

Det industriella kvinnoarbetet i Stockholm har under de senast gångna åren gjorts till föremål för en serie statistiska undersökningar, bekostade af den bekanta Lorénska stiftelsen. Öfver dessa höll härom aftonen dr J. Leffler, den nämnda stiftelsens sekreterare, ett föredrag vid Nationalekonomiska föreningens sammanträde.

Det första uppslaget till en undersökning gafs af dr D. Bergström 1890, då sömmerskornas förhållanden undersöktes. Därefter var det Kvinnoklubben, som gaf impulsen till en mera omfattande enquête, och arbetet uppdrogs nu åt fröken Anna Söderberg och fullföljdes sedan med de af stiftelsen anvisade medlen.

Omkring 3,220 arbeterskor hade tillfrågats. Om man toge hänsyn till de egentligen industriella arbeterskorna, kunde man antaga att enquéten omfattade 40 proc. af hufvudstadens arbeterskor, men medräknades sömmerskor, tvätterskor och strykerskor, så omfattade den omkring 20 proc. Detta vore ett ganska afsevärdt resultat, hvarpå ganska tillförlitliga beräkningar kunde byggas.

Undersökningarna hade hufvudsakligen rört sig om arbeterskornas födelseort, om deras olika yrkesval samt om hälsotillståndet och löneinkomsterna inom olika yrken. En mängd af siffror och grafiska tabeller ha sammanbragts och uppställt, belysande dessa olika förhållanden och helt visst af synnerligt värde för deras bedömande, ehuru naturligtvis af väl abstrakt natur att här i en kort tidningsnotis med fördel mera ingående kunna behandlas. De komma emellertid att för intresserade snart nog finnas tillgängliga i tryck genom Lorénska stiftelsens försorg.

Talaren slutade med att framhålla, att genom den verkställda undersökningen, som utförts utan alla tendenser, visserligen hade upptäckts en mängd missförhållanden, men också icke endast missförhållanden. Våra arbeterskor svältlönades icke i så hög grad som arbeterskorna i utlandets storstäder, utan ha det jämförelsevis dragligare. Dock vore förbättringar och reformer högeligen önskvärda. Men nödvändiga förutsättningar för reformerna äro en rätt kännedom om förhållandena, och för en sådan ha nu genom denna undersökning öppnats möjligheter, för hvilka alla

de, som intressera sig för de »arbetande systrar-nas» sociala lyftning, måste känna sig tacksamma.

Fröken Cecilia Engstedt, som afled härstädes den 27 oktober, har jämte sin förut afidna syster, fröken Emma Engstedt, genom testamente förordnat, att efter den förstnämndas död följande storartade donationer skola utgå:

Eugeniahemmet 40,000 kr., Stockholms sjukhem för obotligt sjuka 10,000 kr., härvarande sjukhuset för fallandesjuka 10,000 kr., asylet för Pauvre honteux 10,000 kr., Borgerskapets gubbhus 10,000 kr., Borgerskapets änkehus 5,000 kr., härvarande Institut för blinda 5,000 kr., Institutet för döfstumma å Manilla 5,000 kr., Stiftelsen för gamla tjänarinnor 5,000 kr., härvarande Hemmet för kvinnliga idioter 5,000 kr., Kronprinsessan Lovisas vårdanstalt för sjuka barn 5,000 kr., Ålderdomshemmet för blinda kvinnor 5,000 kr., Sällskapet för dygdigt och troget tjänstefolks belönande 5,000 kr., hvarjämte donationer till enskilda personer lämnats med 4,500 kr. Af två af dessa kapital skall en årlig lifränta utgå till testamentsgifvarnes 25-åriga trotjänarinna med 1,200.

14 kvinnliga studerande finnas f. n. vid Karolinska institutet, nämligen Anna Ahlström, Thora Granström, Hertha Johansson, Signe Knoch, Inez Laurell, Gärda Lidfors, Anna Lovén, Mathilda Lundberg, Sigrid Molander, Maria Myhrman, Siri von Porat, Julia Rosenbaum, Ellen Sandelin och Anna Stecksén.

En nordpolsfarare förlofvad. Förlofning har eklaterats mellan fröken Anna Charlier, dotter till framlidne postmästaren i Klippan C. A. Charlier och hans maka, f. Ohlsson, samt amnansen vid Stockholms högskola, Nils Strindberg.

Viktor Rydberg syster, fru Hedda Clark, född Rydberg, den enda kvarlevande af skaldens syskon, är f. n. stadd på resa öfver Atlanten från Amerika, där hon är bosatt, för att besöka Sverige och tillbringa någon tid å Ekeliden hos sin svägerska, professorskan Rydberg.

Kvinnliga stationsmästare har man numera i Norge. Från invigningen af den nya Ottabanen berättas nämligen, hur Norges första kvinnliga stationsmästare därvid förde kommandot på Losna station. »Faar se om jeg kan greie det da,» sade hon, och det tycktes icke vara någon lätt uppgift, som väntade henne, skrifer norska »Morgenbladet».

Alla mammor, som ha smättingar att kläda och pynta, torde helt visst hafva både intresse och nöje af ett besök i den filial, som firman M. Bendix nu öppnat i Sturegatan nr 5. Denna synnerligen renommerade och väl sorterade affär för barnkläder för gossar och flickor i alla åldrar har, som bekant, sin hufvudlokal vid Drottninggatan 29 C, men har genom den nya lokalen velat tillgodose hufvudsakligen det stora och folkrika Östermalm. Den eleganta butiken gör redan genom sitt vackra skyltönster, där de stilfullaste babykostymer för säsongen utställas, ett angenämt intryck, som än mera förhöjes, när man stiger in i den rymliga lokalen med dess inbjudande bekväma soffor för de besökande, glänsande speglar och strålande elektriska ljus. I glasskåpen efter alla väggar utbreder barnkammargarderoben sina modernaste lockelser för prövande modersögon, och i det innanför belägna proffrummet kan på stället utrönas, hur förtjusande den nya vinterkappan eller sjömansblusen klär »mammans älskling».

Ett länge känt behof vill ett af fru Elisabeth Olsson i Stockholm upprättadt hem söka fylla. Hemmet är afsedt för damer i landsorten, hvilka behöfva vistas i Stockholm för undergående af läkarebehandling, och specielt för fruar, som på grund af särskilda omständigheter måste vid förestående barnsäng hafva läkare i närheten. Det inträffar ofta i dylika fall, att sjukhusen i Stockholm anlitas, men som dels utrymmet vid dessa är tämligen begränsadt, dels ett privat hem för under större delen af tiden icke sängliggande patienter bereder större frihet och trefnad än ett sjukhus kan lämna, torde säkerligen många

föredraga att begagna sig af detta sjukhem, hvilket så vidt vi veta, är det första i sitt slag i Stockholm.

Vi hänvisa i öfrigt till den i detta nummer intagna annonsen.

Svenska sjuksköterskornas allmänna pensionsförening — af oss förut flere gånger framhållen — börjar nu sin verksamhet, i det att styrelsen från och med den 1 dennes mottager ansökningar om delägareskap. För rätt att vinna inträde i föreningen fordras att hafva genomgått teoretisk-praktisk sjuksköterskekurs samt att hafva därefter tjänstgjort såsom sjuksköterska, och bör såväl lärokursen som tjänstgöringen hafva ägt rum vid större sjukhus och tillsammans omfattat en tid af *minst* 1 år — 6 månaders elevkurs och 6 månaders verksamhet såsom ansvarig sköterska.

Delägare erhålla vid 50 års ålder en pension af 6 till 9 proc. å sammanlagda behållningen af för henne gjorda insatser jämte därå uppkommen ränta och arfvinst.

Såväl sjuksköterskorna själva som den allmänhet, hvilken direkt eller indirekt drager nytta af deras verksamhet, skola förvisso mer och mer lära sig inse vikten och fördelarna af ett pensionsförening kommit till stånd och med avslutning och understöd bevisa detta. — Insamlingen till denna fond har endast under 1½ år pågått, men har omfattats med den sympati, att man har skäl hoppas, att fonden snart skall se sitt nuvarande belopp, 25,000 kr., betydligt förökadt. Enligt styrelsens beslut får pensionsutdelning icke äga rum, förrän garantifonden stigit till 30,600 kr. Från och med början af 1897 få sjuksköterskorna börja verkställa sina insättningar i pensionsföreningen.

Teater och musik.

Grieg-konserterna.

Andra konserten gafs å k. operan torsdagen den 29 oktober och hade endast den genialiska piano-konserten gemensam med den första konsertens program. Konserten inleddes med tre orkesterstycken till Björnsons skådespel »Sigurd Jorsalfar», nämligen den ståtliga »I Kongshallen», den anslående »Borghilds dröm» och den pompösa Hyllningsmarschen, alla förträffligt och effektfullt instrumenterade. Aftonens andra orkester-nummer utgjordes af suiten »Fra Holbergs Tid», för stråkorkester. Redan från föregående konserter härstädes populär, väckte den, det var ju gifvet, ett ännu större bifall, helst som den ock erhöll ett utförande bättre än någonsin. De trenne sista satserna skulle nog publiken ej haft något emot att få omtagna. — För öfrigt upptog programmet trenne sånger för baryton och orkester, af hvilka de två första, »Den Bergtekne» och »En Svane» utfördes af hr *John Forsell* och den tredje, »Henrik Wergeland», af hr *C. F. Lundqvist*. Medan de båda förstnämnda präglas af ett visst vemod och en underlig mystisk stämning, uppbäres den sistnämnda af en öfversvallande kraft och klang, som ej kan verka annat än medryckande, helst då utförandet af sångstämman är anförtoad åt en härför så särskildt lämplig person som hr *Lundqvist*. Såväl »Henrik Wergeland» som den af hr *Forsell* vackert utförda »En Svane» måste omtagas. Det mäktigast gripande numret i programmet var väl dock slutnumret »Landkjending», för barytonsolo, manskör och orkester. Sällan hafva vi hört en bättre körverkan. Också var manskören sammansatt af halftannat hundrade af våra bästa sångare från k. operan, Filharmoniska sällskapet och sängsällskapet O. D. m. fl. Utförandet — med hr *Lundqvist* för solot — var helt enkelt briljant och framkallade en storm af applåder, som jämte den omständigheten, att publiken orubbligt satt kvar på sina platser, tydligt ådagalade att man med tacksamhet skulle höra det präktiga stycket ännu en gång utföras. Härför lade dock den långt framskridna tiden hinder i vägen. Gång på gång framropades tonsättaren och fick från såväl publikens som sångarnes sida mottaga den hjärtligaste hyllning. Och endast motvilligt började publiken slutligen troppa af.

Tredje och fjärde Griegkonserterna — den senare i form af matiné — gäfvos i lördags och söndags å k. operan efter program, som hufvudsakligen sammansatts af nummer från de båda första konserterna. Nya voro endast några sånger med piano, förträffligt föredragna af fru *Dagmar Möller* med mästaren själf vid pianot

samt fyra mindre solostycken för piano, utförda af den unge pianisten hr *Knutzen*. Att bifallet vid dessa båda konserter var minst lika lifligt, om ej lifligare, säger sig själf, liksom ock att en musikaliskt intresserad publik till sista plats fyllde operasalongen.

Nu äro de förbi dessa högtidsstunder. Edvard Griegs kompositioner voro kända och högt skattade, redan innan mästaren nu anlände hit. Många voro i ordets bästa mening populära. Men lika populär, om ej mera, har mästaren personligen blifvit hos oss under dessa dagar. Den lille mannen med det stora snillet har visat, ej blott att han har idéer och genialiska sådana, och att han förstår att sätta dem på papperet; han har och tydligt lagt i dagen, att han tillika har en förmåga som få att hos de utförande ingjuta sin egen ande, en fläkt af sitt eget geni. K. hofkapellet har vid dessa konserter visat, hvad det verkligen kan åstadkomma beträffande samspelning. Vi kunna ej erinra oss hafva hört hofkapellet så till sin fördel som dessa aftnar. Ett likartadt utförande inom det hvardagliga arbetet vid k. operan skulle i det hänseendet ställa detsamma i jämbredd med utlandets bästa operaorkestrar. I detta liksom i andra afseenden hoppas vi, att Griegs uppträdande härstädes skall lämna gynnsamma spår efter sig.

Dessa konserter hafva ock visat, att vi här i Stockholm hafva en stor musikaliskt intresserad publik, som ej försummar att infinna sig, då något verkligt godt bjudes, gäller det ock att härför göra för mängden rätt kännbara uppoffringar. Denna publik har ock skäl att vara k. operans chef kammarherre *Burén* särdeles tacksam för hans initiativ till dessa Griegkonserter.

Enligt hvad med tämlig visshet förljudes, torde det ej dröja så länge, förrän vi ännu en gång få nöjet se den framstående mästaren från vårt broderland på anförarepallen härstädes — detta i samband med de tillämnade musikfesterna under utställningen härstädes nästa år.

Dramatiska teatern uppförde i onsdags f. v. för första gången Victorien Sardou's farsartade komedi »Rabagas». Stycket är redan ett kvartssekel gammalt och uppfördes i början på 70-talet å Djurgårdsteatern. Hvarför det nu framgräfts och upptagits på Dramatiska teatern är svårt att förstå, helst som det ingalunda är någon mönsterkomedi, utan företer flere brister. Att stycket delvis är ganska roligt och underhållande, särskildt andra och tredje akterna, kan ej förnekas, men dessa egenskaper torde ej vara svårt att uppleta äfven hos betydligt bättre skrifna komedier af både äldre och nyare datum, som det vore större skäl att införlifva med teaterns repertoar.

Aftonen tillhörde hr *Personne* såsom innehafvare af titelrollen. Den fräcke storskråfaren *Rabagas*, som till en början ställer sig på folkets sida och söker arbeta sig upp på dess axlar, för att sedan som furstetjänare och lycksökare bli detta folks värste tyrann, till dess han slutligen störtas genom sin egen uselhet, gaf hr *P.* tillfälle att på ett framgångsrikt sätt lösa en ny uppgift. Fru *Fahlman* förtjänar äfven loford för sin framställning af mrs *Eva Blount*, hvilken är den som håller intrigens trådar i sin säkra hand. Fursten af Monaco har fått en god representant i hr *Fredrikson* liksom ock hans dotter i frök. *Janson*. En roligt trio af revolutionärer representerades godt af hrr *Hamrin*, *Bäckström* och *Envall*. Öfriga rollinnehafvare skötte sig på det hela taget förtjänstfullt. Men sådana brister i memoreringen, som förmärktes vid premiären, borde ej få förekomma vid den talscen, som vill anses som landets första.

Södra teaterns operett. »Förgät-mig-ej» af *Johann Strauss*, har slagit lifligt an, tack vare den lekande, melodiosa musiken, i hvilken naturligtvis de medryckande valsrytmerna spela en framträdande roll, och den ganska underhållande och lustiga libretton. I synnerhet den andra akten utmärker sig fördelaktigt från bägge dessa synpunkter. Utförandet — det måste medgifvas — lämnar musikaliskt rätt mycket öfrigt att önska, men i detta fall får man dock rättvisligen betydligt nedpruta fordringarna, sedan vi ej längre äga någon operettscen ex professo, utan genren mera tillfälligtvis skall odlas af ett efter helt andra ögonmärken sammansatt skådespelarsällskap. I spelet nedlades däremot en liflighet och ett friskt humör, som buro öfver med mycket.

Fröken *Gerda Nilsson* i den kvinnliga hufvudrollen, en upptägslysten operasångerska, som med äkta kvinnlig behändighet länkar gud Amors

stigar, tog sig täck och graciös ut, och hr *Bergström* som en lärd, men därför ingalunda bortkommen botanistprofessor väckte mycken munterhet, ej minst med sina kupletter, där han ådagalade, hur pass mycket ett intelligent föredrag kan åstadkomma, alla vokala brister till trots. I mera framstående roller må för öfrigt med erkännande nämnas hrr *Ander* och *Stavenow* samt fröknarna *Ohlsson* och *Berggren*. Hos den sistnämnda täcka unga damen tycks finnas godt gry att taga vara på — till och med i röstväg!

Marteau-Viardot-konsert gafs i tisdags i Musikaliska akademien inför en ganska talrik och mycket tacksam publik. De båda framstående violinisterna äro välkända sedan föregående uppträdanden härstädes. Henri Marteau var här förra året, hans lärare Paul Viardot i början af 80-talet. De båda konsertgifvarne biträdades af dr *Karl Valentin* från Göteborg. Programmet inleddes med en sonat för piano och violin af Viardot, som själf på ett förträffligt sätt utförde violinstämmen. Följde så en suite (n:r 3) af F. Ries, utförd af hrr Marteau och Valentin. Den väckte mycket lifligt bifall, särskildt de bägge sista satserna. De båda konsertgifvarne spelade härefter Bachs d-moll-konsert för två violiner. Återstoden af programmet utgjordes uteslutande af småstycken, de de konserterande utförde antingen växelvis eller tillsammans. Af dem vilja vi särskildt framhålla den af Viardot komponerade och briljant spelade gavotten, Valentins af Marteau utförda adagio, som framkallade ett extranummer, nämligen Schuberts »Ständchen», samt flere af Godards duetter för två violiner, i all synnerhet *Serenaden*, som avslutade programmet. Marteau synes fortfarande vara en gunstling hos publiken, särskildt den kvinnliga delen därå. Båda äro emellertid utmärkta virtuoser som värdigt stå vid hvarandras sida. — En andra konsert skulle gifvas som i går torsdag.

Alexander Petschnikoff, en yngre rysk violinist, som skördat storartade triumfer i utlandet samt nu senast i Köpenhamn och Kristiania, gifver konsert å Musikaliska akademien nästkommande måndag den 9 dennes med biträde af hr *Vilh. Stenhammar*.

Tacksam jordmån.

Af Elisabeth Kuylenstierna.

Fröken *Hilda Marck* hörde till de individer af mänskligheten, som ödet icke frågar stort efter. Hon hade blifvit en sextioårs gammal flicka, utan att äga något ungdomsminnenas potpourri af visnade, en gång doftande rosenblad. Sedan sitt adertonde år hade hon gifvit lektioner i språk och musik, först medan hon ännu var kvar i det tysta, stela föräldrahemmet, hvilket sällan uppvärmdes af några små sympatiens solstrålar, och därefter ensam ute i världen.

Sparsamt och tillbakadraget lefde hon af en liten pension efter fadern och sina lektioner; då och då fick hon en present af elever, till och med klädningstyg ibland, men hvad ingen tycktes förstå att hon behöfde, var *kärlek*. Om de anat, hur mycket värde en smekning kan ha, hvilket lifselixir ligger i ett hjärtevarmt ord, skulle de troligen skänkt det, men det är oftast så, att hvar och en går upp i sina intressen.

Fröken *Marck* hade sitt sommarnöje på en bänk på Skeppsholmen. Där satt hon troget med sin stickstrumpa svajande fram och tillbaka mellan de flitiga händerna. Stickorna blänkte mot solen, de gamla skrupna läpparna sköto ut i fundersam sträfvan med hoptagningen, så blef den strumpan färdig och en ny påbörjades.

Men ibland gled arbetet ned på den svarta ylleklädningen, fröken *Marcks* nedböjda hufvud höjdes och det kom ett fuktigt skimmer i de små, ljusblå ögonen, blekta af umbärande. Hon såg på de små snabbt framilande ångsluparna, på de ståtliga ån-

Juvelerare
K. ANDERSON
I Jakobstorg 1

Ringar, Armband, Kedjor,
Broscher, Kedjearmband, Nålar,
Bref besvaras omgående.

Silfverarbeten,
Bordsilfver.

Modernast!
Solidast!
Billigast!

många sorter. Försändes öfve hela riket. Begär priskurant.

SPISBRÖD,

C. W. SCHUMACHER

Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgratan 17, Stockholm.

fullt jämförliga med de engelska, fås hos de flesta specialhandlare i hufvudstaden.

FÖRSÖK!

CAKES

garna, på hela det rörliga lifvet därute på strömmen. Nog visste hon, hur muntert det pratades och skrattades under suntälten, fast hon icke varit med om det. De skulle välkomnas därute på de många små täcka landställen; man skulle tycka att »sista båten gick alldeles för tidigt». Och så i morgon skulle de ha ett ljust minne att lefva på.

När fröken Marck så där råkade i stämning, köpte hon alltid för tio öre blommor på hemvägen, sådana som luktade godt, och satte dem i en liten blå vas på byrån. När hon sedan på morgonen vaknade med blomdoft i rummet, tyckte hon, att det var lättare att börja den nya dagen.

En förmiddag hade hon varit på Nygatan för att köpa garn; hon gick upp Gråmunkegränd till Västerlånggatan för att titta litet i fönsterna.

Ett elegant klädt ungt fruntimmer kom i detsamma emot henne.

»Förlåt mig — är det inte fröken Marck?» frågade hon.

»Jo, men...»

»Åh, tant Hilda, känner inte tant igen mig? Lilla Eva, som tant läste med ett par år. Jag for till England sedan, minns tant inte?»

»Jo, visst minns jag Eva! Är det — skulle det kunna vara Eva Rydner?»

»Ja, då var det så. Nu är jag gift med en raraste man som finns och heter Varder, min man är löjtnant vid flottan och ute på expedition för närvarande, men jag har min lilla gosse att trösta mig med. Honom måste tant Hilda se; han är så vacker, det är inte bara hans mamma, som tycker det.»

Hon log, den unga, lyckliga frun, och det leendet reflekterades på fröken Marcks gamla rynkiga ansikte, det föreföll som när man skrynklar ihop ett stycke styft omslagspapper.

»Kära Eva, det var bra snällt att hälsa på mig,» sade hon nästan ödmjukt, och strök öfver fru Varners lilla spändt behandskade hand med en trasig bomullsvante.

»Det skulle jag väl, lilla tant. Jag höll alltid så mycket af tant Hilda. Nog kommer tant ihåg, hur ledsen jag var, när vi skildes.»

Ja visst mindes fröken Marck det, men hon visste också, att barnatårar och sommarregn torka lika fort. När lyckan alljämt vänt om ryggen, blir man skeptisk, äfven om den för en gång skall vända ansiktet till.

»Hur har tant det nu, bor tant på landet? — Intel! — I sta'n hela varma sommaren, stackars lilla tant! Får jag komma och hälsa på någon gång?»

»Ja, så gärna, men det är nog för långt bort. Jag bor på Åsögatan n:r...»

»Hvar — är den gatan?» frågade fru Varner häpen.

»På söder, Eva lilla?»

»På söder,» upprepade hon med ett tonfall, som vore det frågan om en alpbestigning, men så lugnade hon sig. En droska vore inte hela världen.

»Adjö nu, tant lilla, vi träffas snart, lita på mig!»

Hon gick med en glädtig nick och en varm handtryckning, och fröken Marck fortsatte sin väg, men fönsterna fingo vara för den gången, de skulle endast speglat ett ungt, glädt ansikte i en ram af ljusa hårlockar och skärt tyll.

Det var ett litet, litet frö af glädjens

blomster, som fallit på fröken Marcks väg, men hur ömt vårdade hon det icke. Hon gick omkring med ett solljust leende på läpparna i dagar efteråt. Visserligen sade hon sig att Eva skulle glömma bort att komma, men hur det var bedrog hon sig själf, ty innerst inne i sitt långtande hjärta bar hon en liten vårfrisk förhoppning, att hon skulle hålla ord.

Hon dammade dubbelt så noga i sitt lilla vindrum med utsikt åt gården, hade friska blommor hvarannan dag och köpte till och med en butelj saft, *ifall* Eva vore törstigt om hon komme.

En hel månad förgick, utan att fru Varner lät höra af sig, men ännu hade icke fröken Marck uppgifvit hoppet, och en dag stannade verkligen en droska utanför porten och snart därpå — så fort hon hunnit uppför de fyra trapporna — knackade fru Eva på fröken Marcks dörr.

Hade hon någonsin blifvit så välkomnad? Hon trodde det knappast, och hon hade icke hjärta att säga de ord, som lågo henne på tungan, att hon så när glömt bort allsammans. Det kunde hon icke få fram, då hon såg, hur tåligt och troget den gamla väntat.

Tant Hilda pysslade om henne som om hon varit ett litet sjukt barn.

»Kära lilla tant, inte går det an att skämma bort en gammal gift fru på det sättet! Hur skall jag kunna visa min erkänsla? Tant får lof att komma till mig ute på landet och vara en hel dag! Ja, det är tant tvungen till.»

»Nej, nej, kära Eva!»

»Åh jo, säg inte nej! Vi bli alldeles för oss själfva, tant och pysen och jag. Vi skulle ha det så trefligt. Nu väntar jag tant om söndag. Tant vill väl inte, att jag skall gå förgäfvos ned till båten?»

»Kära lilla barn — jag...»

»Jag' får inte göra några invändningar, utan bara komma. Adjö nu, käraste tanten, jag har mycket att styra med, och klockan fyra går båten.»

Tant Hilda fick en varm kyss och en vänlig omfamning. Tafatt besvarade hon båda delarna, men så underligt uppmjukadt det kändes inom henne.

När Eva gått, knäppte hon ihop de knottiga händerna, kanske tänkte hon bedja eller tacka, men inga ord kommo öfver hennes läppar: de stora tårarna, som långsamt rullade ned för kinderna, sade dock tydligt nog hvad hon kände.

Hela veckan gick fröken och undrade, om hon skulle resa eller inte, och för hvarje gång synade hon sin spetshatt och sin svarta sidenklädning. Under funderingarna kom det en ny blomma och nya hakband i hatten, och på lördagskvällen köpte hon ett par enknapps handskar för alla händelser.

Klockan fem på söndagsmorgonen vaknade fröken och lyfte på gardinen. Strålände vackert väder! Hon vände sig emot vägen. Mycket snällt af Eva att se henne, men naturligtvis brydde hon sig inte om, ifall hon kom eller icke. — Men hvarför hade hon då sökt upp henne? Fröken Marck kom upp på armbågen. — Tänk om hon ändå brydde sig litet om henne, om hon verkligen väntade! — Och gossen, Evas lilla pys, som hon skulle få se. — Det var rysligt hvad solen brände i dag, det skulle bestämdt bli olidligt hett i Stockholm, och när man kunde få fara till landet så! — Vara med ibland dem, som voro väntade,

och som man viftade åt. — — — —

En sådan härlig färd ut öfver de blåa solglittrande böljorna. Litet orolig kände fröken Marck sig nog öfver sitt vågsamma företag att resa ut och tro sig vara välkommen, men när de kommo till »Evas brygga» och lilla fru Varner redan på afstånd nickade och viftade åt tant Hilda, då gick det lilla glädjefröet i blom inom den gamla, och hon viftade igen med all kraft.

Arm i arm gingo de upp till villan, där en liten läcker kaffefrukost stod framdukad på verandan.

Så kom sköterskan med lille Erik, en ettårig, knubbig gosse, som envist vände bort hufvudet och skrek ett litet illskrik, när fröken Marck försökte ta honom.

»Han är litet blyg i början, men det går nog öfver,» lugnade hans mamma. Och hon tycktes känna sin sons karaktär, ty på eftermiddagen ropade tant Hilda förtjust:

»Han räckte armarna åt mig. Eva, du, hör du, han räckte armarne åt mig!»

Eva skrattade gladt, men hon förstod icke djupet af den tillfredsställelse, som låg i den gamla, ensamma frökens utrop, förstod icke, att det var en triumf öfver likgiltighet och årslång glömska de små mjuka barnarmarna skänkt henne. »Evas gosse hade räckt armarna åt henne,» det var det första rosenbladet i minnenas potpourrikruka.

Dagen gick fort, allt för fort, tyckte fröken Marck, men när hon åter satt på båten med en väldig bukett höstblommor och ett märke af Eriks lilla bruna känga på svarta sidenklädningen, då kände hon sig så lycklig, som låge en hel solvarm sommar bak om henne, och hon tänkte icke på att en lång, kulen vinter snart skulle komma.

Tidsfördrifsafdelningen

måste i dagens nummer uteslutas på grund af det i öfrigt hårdt anlitade utrymmet.

”Familjemeddelanden”.

En familjetidning sådan som *Idun*, spridd och läst i de vidaste kretsar öfver hela landet, måste ovillkorligen vara det allra lämpligaste och närmast till hands liggande organet för alla tillkännagifvanden om födde, förlofvade, vigde och döde. För visso är det just damerna inom familjerna, som med det lifligaste intresset följa dessa tilldragelser inom hemmets värld, hvilka genom det knappa annonspråket dock uttrycka och innebära så mycket, och annonser af detta slag, införda i *Idun*, träffa där i vidare utsträckning den intresserade familjepubliken öfver hela vårt land än genom något annat svenskt tidsningsorgan.

Under rubriken »Familjemeddelanden» ha vi därför anslagit en bestämd plats på andra sidan i vår annonsbilaga för dylika annonser och för dem fastställt ett pris, som rätt mycket understiger vårt annans beräknade annonspris eller för födelseannons kr. 1: 50, för förlofnings- och vigselannons kr. 2: — och för dödsannons inom ram kr. 5: —, ett pris som måste betraktas som synnerligen moderat, då hänsyn toges till vår upplagas ovanliga storlek och den jämna och utbredda spridning tillkännagifvandet därigenom erhåller. **Redaktionen af *Idun*.**

Innehållsförteckning.

Hilda Casselli. (Med porträtt). — Lutän; ballad af Ellen Lundberg, född Nyblom. — »Att be om pengar...» Några synpunkter af En gift man. — Böcker och öden; af Paa. — Esaias Tegners maka; några minnesblad, hopplade för *Idun* af Birger Schöldström. (Med porträtt). — Själpålagda bördor; af Jenny Hallin. — En svenska, dekorerad i Turkiet. (Med illustration.) — Ur notisboken. — Teater och musik. — Tacksam jordmån; af Elisabeth Kuylenstierna.

Redan 1888 intygade prof. Joh. Lang i Lund, att Hultmans Cacao var fullt lika med van Houtens Cacao. Hultmans Cacao kan således varmt rekommenderas till hvarje husmoder

Bland nu befintliga Cacaosorter HULTMANS CACAO

ntages säkert förnämsta platsen af